

“L’art de l’advocacia és, entre moltes altres coses, trobar la solució del cas del client en les previsions legislatives que potser consten a un codi legal des de fa més d’un segle i a partir de les quals has de situar la societat actual tenint en compte que quan es va dictar la llei no es comptava amb el supòsit amb què es planteja i que la consciència social ha evolucionat.” Qui així s’expressa és Juan Antonio García Cazorla, un sabadellenc que sap molt bé què és l’art, donat que la seva vida gira al voltant del dret i de la música, les seves grans passions.

En Juan Antonio continua amb la seva explicació: “El pas dels anys et dóna una perspectiva que et mancava als inicis i, a més, la pràctica és més rica que la previsió teòrica que puguis fer. Aquest no només és l’art de l’advocat sinó també de tots els operadors jurídics -jutges, magistrats, notaris, registradors i d’altres- perquè entre tots intentem millorar el saber i entramat jurídic. A vegades et trobes que la llei és molt avançada i progressista en una determinada àrea però alhora resulta caduca respecte a altres temes en què s’hauria d’haver actualitzat. I és en aquests camps on has de trobar els arguments per defensar el teu cas amb aquelles lleis redactades fa més de cent anys. A la legislació catalana això no passa tant sovint, gràcies a la modernització del nostre ordenament jurídic civil, però el Codi civil és del segle passat i està pensat per a una societat agrícola que ara és minoritària.”

Preparar els casos amb aquestes lleis, doncs, pot presentar dificultats i incògnites respecte al resultat del judici: “Hi ha una diferència entre la veritat jurídica i la veritat real o extrajudicial. La primera és una veritat formal i la segona és allò que és i que ningú pot negar. Moltes vegades la realitat extrajudicial és difícil de demostrar amb paràmetres jurídics i si no hi ha una regulació perfecta entre les parts -assolida mitjançant una mediació o la intervenció d’un advocat- ens podem trobar que la veritat real no es podrà demostrar tan bé com si hi hagués hagut aquesta intervenció que s’avançés als possibles conflictes.” En Juan Antonio es refereix a casos de contractació, com compra-vendes, arrendaments, constitució i redacció d’Estatuts de societats, etc.

També pot passar, en arribar a judici, que el jutge arxivi el cas, sense entrar en el fons, per defecte de forma: “Per reclamar un dret davant de la justícia hem de seguir un procediment i alguns assumptes es perden per defectes formals, com aconseguir una prova il·lícitament. Pot passar que basis la teva defensa en una prova aconseguida d’aquesta manera i això farà que el procediment fracassi malgrat que allò que tu hagis demostrat sigui innegable. Un requisit formal pot imperar sobre la veritat real; hem de ser-ne conscients i hem d’aprendre a respectar les sentències judicials fermes, tant si hi estem d’acord com si no.” El nostre protagonista és un dels molts advocats que creuen que bona part de les sentències són justes. La seva experiència l’ha dut a constatar que “el jutge està delimitat per la norma jurídica, que és susceptible de múltiples interpretacions. La veritat formal es pot demostrar de moltes maneres i, com més paral·lelisme estableix amb la realitat extrajudicial, més elements tens

a favor teu per poder aconseguir una sentència justa o adequada a dret.”

Malgrat que ell no s’ha sentit mai inclinat a fer de jutge, es troba exercint aquest paper quan pren part en mediacions: “En certa manera sí, però no és el mateix. Intentes conciliar dos interessos contraposats però no enfrontats totalment. La mediació és una activitat molt important de l’advocat. El 80 per cent dels assumptes es solucionen per la via extrajudicial, i això és mèrit de tot el col·lectiu d’advocats que ajuda així a reduir el col·lapse dels jutjats.” En Juan Antonio veu molt de futur a aquesta possible especialització: “Una de les opcions que pot escollir un advocat és dedicar-se únicament a assessorar empreses o particulars.” La tendència del bufet del nostre advocat, però, no és exclusivament aquesta sinó que “portem també plets de particulars, que són una part molt important del despatx, i d’algunes empreses. Concretament estem molt vinculats a entitats bancàries i financeres.”

La conversa ens duu a comentar altres aspectes del món del dret, i un de força recent és la possibilitat que un despatx es faci publicitat: “Fins ara estava mal considerat que un advocat fes publicitat de les activitats professionals que duia a terme, igual que anteriorment no era permesa l’associació de més de 20 advocats col·legiats. Els temps canvien i ja s’ha assumit plenament la llibertat de l’advocat per fer-se publicitat. Ara podem anunciar-nos, com altres professionals, tot i que amb certes i petites limitacions.”

En referència al seu col·lectiu, en Juan Antonio ens explica que “apliquem molt poc l’objecció de consciència professional. Jo conec companys que no porten temes de drogues o de delictes sexuals, però sóc molt crític amb aquesta manera de fer perquè considero que a un client, per molt dolent que sigui, li queda una esclatxa de bondat que l’advocat ha d’intentar demostrar davant dels tribunals.” És això la justícia? “Podríem parlar de moltes justícies. En el món jurídic la justícia és l’obligació del jutge de dictar sentència conforme a dret i de una forma totalment independent, segons el seu saber i entendre.”

Deixem de banda un tema tan seriós com el dret i interessem-nos per la seva altra gran passió, la música: “Sempre he estat un gran amant de la música simfònica, orquestrada i de la música en general. Em concentro i treballo amb fil musical i, de fet, quan era jove m’hi volia dedicar de ple però em van aconsellar que m’esperés i tendís cap a l’advocacia. Ara combino aquestes dues passions i també sóc compositor. Des de fa dos anys estic treballant en un projecte que espero que surti a la llum l’any vinent.” Gran admirador del japonès Kitaro, en Juan Antonio fa música *new age* i utilitza 7 sintetitzadors i seqüenciadors per fabricar-la. Al mateix temps toca el piano i una mica de guitarra. “La música em serveix de teràpia”, diu ell i nosaltres suggerim que potser aquest és el motiu que tants altres advocats comparteixin aquesta mateixa afició.

A més de la música, a casa l’esperen els seus fills i la seva esposa, Carmen Ortiz, una psicòloga que, entre altres tasques, des de fa 13 anys exerceix com a perit en temes de separacions matrimonials.

“La veritat formal es pot demostrar de moltes maneres i, com més paral·lelismes estableixes amb la realitat extrajudicial, més elements tens a favor teu per poder aconseguir una sentència justa o adequada a dret”

Juan Antonio García - Sabadell (Vallès Occidental)